

ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

 «Ίδε ο άμνός του Θεού ο αίρων την άμαρτίαν του κόσμου»

 (Ίωάν. α΄ 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●

 Όργανο óμωνύμου Συλλόγου

 Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

 ■

 Τηλέφωνα:

 2103212713 - 2103212107

 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

 ■

 ● ΕΤΟΣ 59ο - ΤΕΥΧΟΣ 610 ●

 ● ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2016 ●

● «Ίδε ο άμνός του Θεού ο αίρων την άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

Ο Χριστός, τό πλήρωμα

Εύαγγέλιο και Άπόστολος

 τήν Έκκλησία διαβάζεται τό Εύαγγέλιο και ό Άπόστολος. Δέν ύπάρχει άγιαστική πρᾶξι στην Έκκλησία χωρίς Άγιογραφικά άναγνώσματα, χωρίς Εύαγγέλιο και Άπόστολο. Άν ύπάρχη δημόσιο έγγραφο χωρίς ύπογραφή και σφραγίδα, άλλο τόσο ύπάρχει λειτουργικό έργο χωρίς τήν ύπογραφή του Θεού και τή σφραγίδα τής Έκκλησίας.

Τό Εύαγγέλιο είναι ή ύπογραφή του Θεού ό Άπόστολος ή σφραγίδα τής Έκκλησίας. Όσα γίνονται στην Έκκλησία, έχουν τήν έγκυρότητα του Χριστού, τήν αύθεντία του Ούρανού. Ό,τι πιστεύουμε σήμερα έμείς οι όρθόδοξοι, όλα στηρίζονται στην Καινή Διαθήκη. Όσα τελούμε, όλα έχουν Άγιογραφική θεμελίωσι.

- Δέν ύπάρχει Έκκλησία χωρίς Άγία Γραφή.
- Δέν ύπάρχει Άγία Γραφή χωρίς Έκκλησία.

Διαβάζεται ό Άπόστολος στην έκκλησιαστική σύναξι, για νά φανή ή παράδοσι του Εύαγγελίου, ή συνέχεια του Χριστού και του άπολυτρωτικού Του έργου. Ο Χριστός έχει συνέχεια. Ένα κίνημα δέν άρκει νά έχη συνέπεια: πρέπει νά έχη και συνέχεια.

Ο Ίησους Χριστός παραδίδει τή σκυτάλη του λόγου και του έργου του στους Άποστόλους. Ματωμένη σκυτάλη είναι ό Σταυρός Του. Αυτός γίνεται λόγος και έργο των Άποστόλων και όλων των άγιων.

- Τό Εύαγγέλιο γίνεται Άπόστολος.
- Ο Χριστός γίνεται Έκκλησία.
- Τό «νυν» γίνεται «άεί». Τό παρόν γίνεται «άεί όν».
- Τό στόμα του Χριστού γίνεται στόμα των Άποστόλων.
- Η Άλήθεια γίνεται Παράδοσις. Αυτό, πού άληθινά έζησε και είπε ό Χριστός, παραδίνεται ως πίστις και ζωή στους Άποστόλους.

Ἡ Παράδοσις δέν εἶναι καινούργιες ἀνακαλύψεις ἢ προσθήκες. Εἶναι αὐτή ἡ ἴδια ἢ Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μεταδίδεται καί ἐρμηνεύεται στοὺς αἰῶνες, μέσα στήν Ἐκκλησία.

Ἄν κάτι μέσα στήν Ἐκκλησία λέγεται μέν παράδοσις, ἀλλά δέν ἀνήκει ἢ δέν στηρίζεται στό Εὐαγγέλιο καί τόν Ἀπόστολο, στό Χριστό καί τοὺς Ἀποστόλους, τότε αὐτό δέν εἶναι Παράδοσις (ἱερά). Ἄν κάτι σκεπάζει τήν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀποστόλων, αὐτό δέν εἶναι Παράδοσις. Λέει ὁ Παῦλος γιά τήν παράδοσι τῆς λυτρωτικῆς Ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ, τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ: «Ἐγώ παρέλαβον ἀπό τοῦ Κυρίου, ὃ καί παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί ἣ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄρτον καί εἶπε: Λάβετε φάγετε...» (Α΄ Κορ. ια΄ 23).

Παράδοσις - Συνέχεια - Ἐκκλησία

Χρειάζεται, λοιπόν, ν' ἀκοῦμε στίς λατρευτικές μας συνάξεις τό Εὐαγγέλιο καί τόν Ἀπόστολο, ὅπως χρειάζονται ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία. Μέ τόν Ἀπόστολο θαυμάζουμε τό Εὐαγγέλιο στήν πράξι.

- Ἀναστημένος καί θριαμβευτής ὁ Θεάνθρωπος Κύριος περπατᾷ μέσα στοὺς αἰῶνες μέ τά πόδια τῶν Ἀποστόλων.

- Διδάσκει μέ τό στόμα τῶν Ἀποστόλων.

- Θαυματουργεῖ διά μέσου τῶν Ἀποστόλων.

- Ἀγαθοεργεῖ μέ τά χέρια τῶν Ἀποστόλων.

Οἱ Ἀπόστολοι, οἱ ἅγιοι, οἱ χριστιανοί γενικῶς συνεχίζουν τή θεανθρώπινη πορεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά τή μεταμόρφωσι τοῦ κόσμου.

Βλέπετε πόσο μεγάλη σπουδαιότητα ἔχει ὁ Ἀπόστολος, τό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, πού ἀκοῦμε στήν ὀρθόδοξο λατρεία; Τόν Παῦλο καί τοὺς λοιπούς Ἀποστόλους διάλεξε ὁ Χριστός, γιά νά μᾶς χειραγωγῶν στήν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Δέσμιος

Ἄς παρακολουθήσουμε μία περικοπή τοῦ Παύλου. Εἶναι ἀπό τήν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολή, πού τήν ἔγραψε, ὅταν ἦταν «δέσμιος». Τήν ὑπαγόρευσε, μέ τά πόδια δεμένα στά ξύλα, μέσα σέ κάποιο κελλί τῆς φυλακῆς, κατὰ τήν πρώτη φυλάκισί του στή Ρώμη. Δεμένα τά πόδια, ἀλλ' ὄχι δεμένος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ! Ὁ λόγος τῆς σωτηρίας βρῖσκει τρόπο νά τρέχει. Μέσα ἀπό τή φυλακή ὁ Παῦλος γράφει τίς «Ἐπιστολές τῆς αἰχμαλωσίας»: Πρὸς Ἐφεσίους, πρὸς Φιλιππησίους, πρὸς Κολοσσαεῖς, πρὸς Φιλήμονα. Στήν τελευταία φυλάκισι γράφεται ἡ Β' πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολή.

- Αἰχμάλωτος, καί ὁμως ἐλευθερωτής ὁ Παῦλος!

- Σέ σκοτεινὸ κελλί εἶναι κλεισμένος· καί ὁμως φωτίζει τοὺς αἰῶνες. Δέσμες οὐρανοῦ φωτός ξεχύνονται μέσα ἀπό τή φυλακή τοῦ Παύλου.

Ἡ φυλακή γιά τόν ἅγιο, γιά τόν μάρτυρα, γιά τόν ἀπόστολο, εἶναι ὁ ἐγλωττότερος ἄμβωνας, πού κηρύττεται πειστικά ἢ Ἀλήθεια. Γράφει, λοιπόν, ἀπό τή φυλακή ὁ θερμὸς ἐραστής τοῦ Χριστοῦ: «Παρακαλῶ ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ» (Ἐφес. δ' 1).

Τό «πλήρωμα»

Ὁ Χριστός εἶναι τό πλήρωμα. Ὅλα στὸν κόσμος εἶναι ἀτελεῖ. Καί ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀτελεῖς. Ἕνας εἶναι ὁ τέλειος: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Γιά τόν ἑαυτό του ὁ Χριστός εἶναι τό πλήρωμα τῆς Θεότητος. Εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, «ὁ πανταχοῦ παρὼν καί τά πάντα πληρῶν». Ὑπογραμμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ὁ καταβάς αὐτός ἐστὶ καί ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τά πάντα» (Ἐφес. δ' 10).

Ὅλοι ἔχουν κενά. Πρὸ παντός ἔχουν τό κενὸ τῆς ἀδυναμίας, τό κενὸ τῆς ἀμαρτίας καί τό κενὸ τῆς ἐξουσίας.

• Όσο δυνατοί κι αν φαίνονται, κάποτε αποδεικνύονται αδύνατοι, αντίσχυροι· παραδίνονται π.χ. στα χέρια των γιατρών με άγωνία.

• Όσο σπουδαίοι και αν είναι, έχουν την άμαρτία, πού τους καθιστά μικρούς και μοιραίους, τραγικά θύματα.

• Όποια έξουσία κι αν χειρίζονται, κάποτε οι ίδιοι έξουσιάζονται πλήρως από τον κυρίαρχο όλων, τό θάνατο.

Ένας μόνο δέν έχει κανένα απόλύτως κενό.

• Είναι τό πλήρωμα τής δυνάμεως· ό παντοδύναμος Κύριος.

• Είναι τό πλήρωμα τής αγιότητας· ό αναμάρτητος Χριστός.

• Είναι τό πλήρωμα τής έξουσίας· ό αιώνιος Βασιλιάς, ό Ίησούς, ό Κύριος Σαβαώθ. «Και τής βασιλείας αυτού οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. α' 33). Δέν υφίσταται πρόβλημα παραιτήσεως του Χριστού, για να όρισθη διάδοχος Του. 'Αδιάδοχος ή βασιλεία Του. 'Ακατάβλητο τό κράτος Του.

Πότε άραγε ή ματαιότητα τής ζωής θά μάς προσγειώσει να αναγνωρίσουμε τό μεγαλειό του Χριστού και να προσκυνήσουμε με πίστι και ταπεινωσι τον Κύριο τής δόξης, πού είναι τό πλήρωμα τής Θεότητας;

Και όχι μόνο. Αυτός, πού πάντοτε ήταν και είναι τό πλήρωμα τής Θεότητας, έγινε και τό πλήρωμα τής ανθρωπότητας. Είναι ό τέλειος Θεός, πού για μάς έγινε και τέλειος άνθρωπος. Με μεγαλειώδη τρόπο ό Παύλος διακηρύττει τή διπλή πληρότητα του Χριστού, τίς δύο φύσεις στό ένα και τό αυτό πρόσωπο, στον Ίησού Χριστό. «Έν αυτώ κατοικεί πᾶν τό πλήρωμα τής Θεότητος σωματικῶς» (Κολοσ. β' 9).

Τό πλήρωμα τής αγάπης

Έκεينو, πού τους ανθρώπους ιδιαίτερα συγκινεί, ως προς τό πλήρωμα του Χριστού, είναι ή αγάπη Του. 'Ο Χριστός είναι τό πλήρωμα τής αγάπης.

• Ός προς τήν οὐσία, είναι και τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, Θεάνθρωπος.

• Ός προς τήν αγάπη, είναι τέλειος Σωτήρας, ό Σωτήρας του κόσμου ό μοναδικός.

Ό άνθρωπος, όταν άσθενη σοβαρά άναζητεί κορυφαίο γιατρό. 'Αν αυτός κατοκουσε σε άλλο πλανήτη, θά έκανε τά πάντα, για ν' ανεβή πάνω από τή γήινη άδυναμία, άναζητώντας πιό ψηλά τή σωτηρία του!

Πόσο μάς αγάπησε ό Θεός! 'Οχι απλώς από κάποιο πλανήτη του σύμπαντος, άλλ' άπ' τό ύψος του Ούρανου κατέβηκε. Κατέβηκε για όλους.

Πώς να όνομάσουμε τά ταξίδια, τήν κάθοδο και τήν άνοδο, πού πραγματοποιήσε για τή δική μας σωτηρία ό Υιός του Θεού; 'Υπερπόντια; Διαστημικά; Ούράνια; 'Ας δούμε πώς τά παρουσιάζει ό Παύλος: «'Αναβάς εις ύψος ήχμαλώτευσεν αιχμαλωσίαν και έδωκε δόματα τοις ανθρώποις. Τό δε άνέβη τί έστιν, ει μή ότι και κατέβη πρώτον εις τά κατώτερα μέρη τής γής; 'Ο καταβάς αυτός έστι και ό άναβάς υπεράνω πάντων των ούρανων, ίνα πληρώση τά πάντα» (Έφεσ. δ' 8-10).

Κατέβηκε άπ' τον ούρανό και άνέβηκε πάλι στον ούρανό. Τό να διέρ τής ταπεινώσεως και τό ζενίθ τής δόξης. Συνήθως οι άνθρωποι πρώτα άνεβαίνουν και μετά υποχρεωτικά κατεβαίνουν. 'Ανεβαίνουν προς τήν κοσμική δόξα και κατεβαίνουν τή σκάλα τής άδοξίας. 'Ο Χριστός πρώτα κατέβηκε και μετά άνέβηκε. Κατέβηκε με τή σάρκωσί Του. Κατέβηκε με τή σταύρωσί Του. Κατέβηκε με τήν κάθοδό Του στον 'Αδη. Κατέβηκε ώπλισμένος, για να δώση τή μάχη των αιώνων. «'Ηχμαλώτευσεν αιχμαλωσίαν» (Έφεσ. δ' 8). Νίκησε τους τυράννους: τό διάβολο και τό θάνατο.

Καταρτισμός των άγιων

Τό θρίαμβο του Ίησού τον ζούμε μέσα

στήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ χώρος τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ· τό πλήρωμα τῶν χαρισμάτων. Ὁ Κύριος «ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις» (Ἐφεσ. δ' 8).

Φαντάζεσθε θαυμάσιο σχολικό κτίριο, μέ προαύλιο εὐρύχωρο, μέ λουλούδια, μέ ἀρκετούς μαθητές, ἀλλά χωρίς δάσκαλο; Ἐνα τέτοιο σχολεῖο, ὅσο ὠραῖο καί ἂν εἶναι ἐξωτερικά, θά ἔχη ἀκατάρτιστους μαθητές.

• Ἡ Ἐκκλησία ἔχει κτίσματα θαυμάσια. Οἱ ναοί της περιλαμβάνει. Στοιλῖδια θρησκευτικά διαθέτει πολλά καί ὠραία. Ἡ χριστιανική τέχνη παρουσιάζει ἀριστουργήματα. Πολλοί οἱ ἰσχυριζόμενοι, ὅτι ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία. Ἐκατομμύρια οἱ «ὀρθόδοξοι χριστιανοί». Λεῖπει ὁμως τό σπουδαιότερο. Ἐκεῖνο, πού οὐσιαστικά κάνει ζωντανή τήν παρουσία τῆς Ἐκκλησίας. Λεῖπει ὁ καταρτισμός τῶν πιστῶν, τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Μέ τήν πάροδο τῶν αἰῶνων φτιάξαμε ἱεραρχίες προσώπων, θεσμῶν, βαθμῶν, χαρισμάτων. Ἴσως νά λησμονήσαμε τήν ἱεραρχία τῶν διακονούντων στήν Ἐκκλησία καί τήν ἱεράρχησι τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶς θυμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ὁ Θεός ἔδωκε
τούς μέν ἀποστόλους,
τούς δέ προφήτας,
τούς δέ εὐαγγελιστάς,
τούς δέ ποιμένας καί διδασκάλους,
πρός τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων,
εἰς ἔργον διακονίας,
εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος
τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 11).

• Ἡ Ἐκκλησία εἶναι γιά τόν καταρτισμό μας. Μέχρι νά πετύχουμε τό ποθούμενο. Καί τό ποθούμενο εἶναι νά μοιάσουμε στόν Κύριο, ἡ Χριστομίμησις. Τά μοντέλα τῆς γῆς ἀλλάζουν. Οἱ θεοί τῆς γῆς πεθαίνουν. Τά εἶδωλα τοῦ κόσμου πέφτουν. Τά ἰνδάλματα τῆς ἐπικαιρότητας ἐξαφανίζονται. Οἱ μεγάλοι, μικροί ἀποδεικνύονται. Ἐνας μένει: Ὁ Χριστός Ἰησοῦς. Αὐτός εἶναι «τό μέτρον ἡλικίας». Τό μέτρο τῆς ὠριμότητος. «Μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 13).

Ἄν θέλουμε νά δοῦμε τήν ἀξία μας, ἄς συγκρίνουμε τόν ἑαυτό μας ὄχι μέ ὄσους θεωροῦμε κατώτερους, ἀλλά μέ ὄσους εἶναι ἀνώτεροι, μέ τούς ἁγίους. Πόσο μικροί φαινόμεσθε! Πολύ περισσότερο φαίνεται ἡ μικρότητά μας, ἂν συγκριθοῦμε μέ τό τέλειο μέτρο, πού εἶναι ὁ Χριστός.

Καί ὁ μεγαλύτερος καί ὁ σοφώτερος καί ὁ ἐνδοξώτερος ἀκόμα ἀνθρώπος τί εἶναι μπροστά στόν Ἰησοῦ Χριστό;

- Νάνος μπροστά σέ γίγαντα.
- Πυγολαμπίδα μπροστά στόν ἥλιο.
- Σταγόνα μέσα στόν ὠκεανό.

Καί ὁμως, ὁ χριστιανός μπορεῖ νά πλησιάσῃ τό μέτρο «ἡλικίας» τοῦ Χριστοῦ. Πῶς; Μέ τόν ἀγῶνα του, πού ἐλκύει τή χάρι τοῦ Θεοῦ.

Προορισμός μας στή ζωή αὐτή εἶναι ἡ Χριστομίμησις.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ὁ Χριστός, Θεός καί ἄνθρωπος

«Ὡσπερ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἔχεται φύσεως, ἐπειδή πρός ἀνθρώπους ἤρχετο, οὕτω καί τῆς τοῦ Θεοῦ, ἐπειδή παρά Θεοῦ ἤρχετο».

Ε.Π.Ε. 23,234

Μετάφρασις

Ὅπως ἀκριβῶς μετέχει τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, διότι ἐρχόταν πρός τούς ἀνθρώπους, ἔτσι μετέχει καί τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, ἐπειδή ἐρχόταν ἀπό τόν Θεό.

Ἐπίκαιρα

Λεπτό πρὸς λεπτό

(ἀναδημοσίευσις)

Μικρή χρονική μονάδα

Γιά τό λεπτό θά μιλήσουμε. Ὅχι γιὰ τὰ λεπτά. Ὅλοι μιλᾶνε γιὰ τὰ λεπτά, γιὰ τὰ χρήματα. Μά ὅσα καί νά ἐξασφαλίσουν, ἂν τόν πλοῦτο τῆς καρδιάς δέν ἀποκτήσουν, πάλι παράπονο θά ἔχουν.

«*Νά μὴν ξεχάσεις, ἄνθρωπε, πὼς στή ζωὴ ἐτούτης μετράει ἡ καλὴ καρδιά, πλιότερο ἀπ' τὰ πλούτη*».

• Λεπτό! Χρόνος ἐλάχιστος, σέ σύγκρισι μέ τὴν ὥρα, πού ἔχει 60 λεπτά. Σέ σύγκρισι μέ τὴ μέρα, πού ἔχει 1.440 λεπτά. Σέ σύγκρισι μέ τὸ μῆνα, πού ἔχει 43.200 λεπτά. Σέ σύγκρισι μέ τὸ χρόνο, πού ἔχει 525.600 λεπτά. Σέ σύγκρισι μέ τὴ διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς, πού ἔχει ἑκατομμύρια λεπτά.

• Πλοῦσιοι σέ λεπτά, ἂν πιστεύαμε, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα, ἂν ἐκμεταλλεύομασταν κάθε λεπτό, «ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν» (Ἐφεσ. ε' 16).

• Λεπτό! Μονάδα χρονική· συμβολικά τὴν χρησιμοποιοῦμε γιὰ νά δείξουμε τὴν ἀξία τοῦ μικροῦ χρόνου. Ὑπάρχουν βέβαια καί μικρότερα χρονικά διαστήματα, τὸ δευτερόλεπτο, τὸ κλάσμα δευτερολέπτου, ἡ ριπὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ ἀκαριαῖο... Χρησιμοποιοῦμε ὅμως συνήθως τὸ λεπτό! Σημεῖο τῆς ἀξίας τοῦ χρόνου.

Σημαντικὰ λεπτά

Ποιό τό σημαντικότερο λεπτό;

• Στό ρολοῖ τοῦ Θεοῦ σημαντικό εἶναι τὸ λεπτό, πού ξεπηδήσαμε ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξία.

• Στό ρολοῖ τῶν γονέων μας σημάδεμένο εἶναι τὸ λεπτό, ἔστω κι ἂν συγκεκριμένα δέν τὸ θυμοῦνται, πού ἀποφάσισαν ἀπὸ κοινοῦ μέ τὴν ὀλοκλήρωσι τῆς συζυγικῆς τους ἀγάπης, νά περάσουμε ἐμεῖς ὡς ἔμβρυα στό κατῶφλι τῆς ζωῆς.

• Στό ρολοῖ τῆς ζωῆς μας σημαντικό εἶναι τὸ λεπτό, πού κάθε φορά ἀφήνουμε

τό ἓνα στάδιο τῆς ἡλικίας καί περνᾶμε στό ἄλλο.

• Στό ρολοῖ τῆς ψυχῆς μας σημαντικό εἶναι τὸ λεπτό, πού χτύπησε χαρούμενα ἡ καμπάνα τῆς μετανοίας καί ἀλλάξαμε πορεία. Λεπτό γεμάτο δάκρυα καί χάρι.

• Στό ρολοῖ τοῦ πιστοῦ καί ἐναρέτου σημαντικό εἶναι τὸ λεπτό, πού ἐνώ οἱ συγγενεῖς χτυπᾶνε λυπητερά τὴν καμπάνα γιὰ τὸ θάνατό του, ὁ ἄγγελός του χτυπᾶει γλυκὰ τὴν καμπάνα γιὰ τὴν εἴσοδό του στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Στὴ Γραφή παραμένουν σημαντικὰ, ὀλόχρυσά, μερικά λεπτά. Ὑπάρχουν λεπτά πού ζυγίζουν αἰωνιότητα. Καί ὑπάρχουν λεπτά, πού ζυγίζουν τραγωδία αἰώνια.

• Πόσο χρόνο χρειάστηκε ἡ μετανοία γιὰ νά πάρη τοὺς ἥρωές της καί νά τοὺς ὀδηγήσῃ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ; Οὔτε ἓνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ ληστής. Οὔτε ἓνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ ἄσωτος. Οὔτε ἓνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ τελώνης. Οὔτε ἓνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ Ζαχαρίας. Οὔτε ἓνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ Πέτρος. Οὔτε ἓνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ Σαῦλος.

• Οὔτε ἓνα λεπτό δέν χρειάστηκαν ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοί, γιὰ νά παραδοθοῦν στὰ χέρια τῆς μετανοίας καί στὴν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. Τό «*Ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ*» καί τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε*» καί τὸ «*Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἐνώπιόν σου*», καί τὸ «*Ἐλέησόν με, ὁ Θεός*» δέν κρατᾶνε ἓνα λεπτό. Λιγώτερο κρατᾶνε, ἀλλὰ στὸν οὐρανὸ μᾶς πετᾶνε!

Καί τό ἀντίθετο:

• Πόσο χρόνο χρειάστηκε ὁ Κάϊν νά σκοτώσῃ τὸν Ἄβελ; Οὔτε ἓνα λεπτό.

• Πόσο χρόνο χρειάστηκε ὁ Ἰούδας γιὰ νά δώσῃ τὸ φιλί τῆς προδοσίας; Οὔτε ἓνα λεπτό.

• Πόσο χρόνο χρειάζεται νά ξεράσῃ ἡ γλῶσσα τὴ βρωμιὰ της; Οὔτε ἓνα λεπτό.

Ποῦ θά ξαναβροῦν τὸ Χριστό;

Ἐνα λεπτό! Ἡ ἄπειρη σημαντικό -

τητά του δέν φαίνεται σέ τούτη τή ζωή, πού τό ἔχουμε καί μπορούμε, ἔστω καί τελευταία στιγμή, νά τό χρησιμοποιήσουμε. Φαίνεται στήν ἄλλη ζωή, τῆς αἰώνιας κόλασης. Ἐκεῖ, ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι μπορούμε νά κάνουμε ἐπίσκεψι. Ρωτᾶμε:

—*Τί δῶρο ἐπιθυμεῖτε;*

“Ὅλοι, μά ὅλοι μέ ἕνα στόμα, ἕνα μικρό, μά ἀνύπαρκτο γιά τήν κατάστασί τους δῶρο θά ζητήσουν. Κανένας δέν θά ζητήση κάτι ἀπό τίς ἐπίγειες ὀρέξεις καί ἐπιθυμίες του. Ὁ σαρκολάτρης δέν θά ζητήση ὁμορφη γυναίκα. Ὁ φιλάργυρος δέν θά ζητήση χρήματα. Ὁ φαγάς δέν θά ζητήση λουκούλειο γεῦμα. Ἐνα θά ζητήσουν σπαρακτικά ὅλοι οἱ ἀδελφοί μας κολασμένοι:

—*Θέλουμε, ζητάμε, ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ! Θέλουμε ἕνα λεπτό τοῦ χρόνου. Νά βγοῦμε γιά ἕνα λεπτό ἀπό δῶ μέσα. Νά ξαναδοῦμε τή σπλαχνικότητα τοῦ Θεοῦ καί νά Τοῦ ποῦμε: Μετανοῶ! Ἔλεος! Ἄχ νά γινόνταν νά μᾶς χαριζόταν ἕνα λεπτό! Νά δοῦμε τόν Χριστό, τόν Σωτήρα καί νά πέσουμε στήν ἀγκαλιά Του! Νά βγοῦμε ἀπό δῶ μέσα καί νά μή ξαναμποῦμε ποτέ! Ἐνα λεπτό!... Ποῦ εἶσαι, ἕνα λεπτό;*

• Αὐτό τό λεπτό, πού ζητοῦν οἱ κολασμένοι καί δέν τό ἔχουν, τό ἔχουμε ἐμεῖς.

• Κάποτε ὁ Χριστός εἶπε: «Ἐτι χρόνον μικρόν μεθ' ὑμῶν εἰμί» (Ἰωάν. ζ' 33).

• Γιά λίγo ἀκόμα μπορούμε νά ἔχουμε τό Χριστό καί νά Τόν ἀκοῦμε, καί μέ τό Αἷμα τοῦ Σταυροῦ Του νά σωθοῦμε! Ὅταν θά ἔλθῃ τό τελευταῖο λεπτό τῆς ζωῆς μας καί δέν θά Τόν ἔχουμε βρῆ καί δέν θά Τόν ἔχουμε ἀγαπήσει, τότε μάταια θά ψάχνουμε νά Τόν βροῦμε.

• Σέ ὅλα τά σημεῖα τῆς γῆς μπορούμε νά βροῦμε τή σωτηρία. Σ' ἕνα σημεῖο δέν μπορούμε νά κάνουμε ἔρευνα. Στήν κόλασι μπορεῖς νά κάνῃς ἔρευνα γιά τόν Χριστό; Οὔτε λεπτό μπορεῖ νά μετακομίση ὁ Χριστός στήν κόλασι...

• Τώρα, λοιπόν, ἀντί νά πολεμᾶμε τόν Χριστό, ἄς Τόν ἀναζητήσουμε καί ἄς Τόν ἀγαπήσουμε. Τό λεπτό τοῦ χρόνου τό ἔχουμε ἀκόμα γιά τό λεπτό, γιά τό λεπτότατο θέμα, πού εἶναι ἡ γνωριμία μας μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐνα λεπτό παρακαλῶ!

Πολλές φορές ἀπαντᾶμε:

—*Περιμένετε λίγο! Ἐνα λεπτό, παρακαλῶ! Ἐλάχιστα περιμένε, νά ἐτοιμασθῶ...*

Ἐνα λεπτό νά ἐτοιμασθῶ. Μή βιάζεσαι! Ἐνα λεπτό, σοῦ λέω.

Ναί, ὑπάρχουν πράγματα τοῦ λεπτοῦ. Στό μετρό, πού τό βλέπεις ἀπό τή σκάλα νά φεύγῃ, φωνάζῃ: «Ἐνα λεπτό, παρακαλῶ!»! Δέν σ' ἀκούει...

Ἔτσι καί ὅταν στό σταθμό τῆς ζωῆς μας σταματήσῃ τό τρένο τοῦ θανάτου γιά νά μᾶς παραλάβῃ, τί θά πῆς; «Ἐνα λεπτό, παρακαλῶ!»; Αἰφνίδιο θά εἶναι τό ΣΤΟΠ του. Δέν ἔχεις λεπτό.

Ἄναβολή οὔτε λεπτοῦ παίρνεις!

—*Θεέ μου, δέν μοῦ δίνεις ἕνα λεπτό;*

—*Σοῦ ἔδωσα. Ὅχι ἕνα, πάρα πολλά. Σοῦ ἔδωκα 525.600 λεπτά κάθε χρόνο. Ἀσκοπατά σκόρπισες λοιπόν; Γιά ὅλα τά δευτερεύοντα νοιάστηκες; Γιά τό πρωτεῦον τίποτε!*

«Ἐν ἡ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε ὁ Κύριος ἔρχεται» (Ματθ. κδ' 44).

Μὴν ἀφήνης λεπτό νά πάῃ χαμένο

Ὁ Χριστός μέ ρωτᾶ εὐγενικά:

—*Μπορῶ νά ἔχω ἕνα λεπτό; Μπορεῖς ἔνα λεπτό νά σταματήσῃς ὁ,τιδήποτε ἄλλο, νά σοῦ μιλήσω; Αὐτό τό λεπτό εἶναι δικό μου. Ἐγώ στό ἔχω δώσει. Μπορῶ;...*

Τί θά ἀπαντήσῃς;

• Νά τό λεπτό, πού δέν πρέπει νά πάῃ χαμένο.

• Σ' ἕναν ἐνοχλητικό ἐπισκέπτη ἢ τηλεφωνητή, πού σοῦ κάνει φάρσα ἢ σοῦ ζητάει ἀνόητα, μπορεῖς νά πῆς:

—*Δέν ἔχω λεπτό γιά χάσιμο. Μέ συγχωρεῖτε, δέν ἀφήνω λεπτό νά πάῃ χαμένο.*

Στόν Κύριο τοῦ χρόνου; Μὴν ἀφήνης λεπτό νά πάῃ χαμένο. Μόνο τά λεπτά, πού δίνεις στό Χριστό νά Τοῦ μιλάς μέ τήν προσευχή, νά σοῦ μιλάῃ μέ τήν Ἁγία Γραφή, μόνο αὐτά δέν πάνε χαμένα... Καιρός γιά τόν Χριστό εἶναι εὐκαιρία γιά τήν ψυχῆ σου.

«Ἴδου νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. σ' 2).

Ἐφυγε πρὶν ἀπό ἕνα λεπτό!

• Τό χάσαμε τό λεωφορείο! Πέρασε πρίν από ένα λεπτό.

• Τό χάσαμε τό καράβι. Σήκωσε ἄγκυρες πρίν από ένα λεπτό.

• Τό χάσαμε τό ἀεροπλάνο! Πέταξε πρίν από ένα λεπτό.

Ίριακά χάνουμε τό ταξίδι. Ίριακά κινδυνεύουμε νά χάσουμε τόν Χριστό καί τήν αιωνιότητα. Ίριακά!

Ἔχουμε βγάλει τό εισιτήριο. Ἔχουμε, λέμε, πιστέψει. Ἀνήκουμε, ὡς βαφτισμένοι, στήν Ἐκκλησία Του. Μά τό εισιτήριο δέν τό θεωροῦμε (δέν τό σφραγίζουμε) κάθε μέρα, ὥστε νάμαστε ἔτοιμοι. Ἦ κάποτε τό χάνουμε· χάνουμε τήν πίστι, τήν ἐλπίδα, τήν ἐγρήγορσι. Ἦ μπορεῖ τό εισιτήριο νά τό κρύβουμε, νά μήν ὁμολογοῦμε παντοῦ τήν πίστι καί τήν ἀγάπη μας στόν Χριστό.

Ἔφυγε πρίν από ένα λεπτό!

Στό νοσοκομεῖο τρέχουμε καί ἀσθμαίνοντας ζητᾶμε τό δικό μας ἄνθρωπο.

—*Λυπᾶμαι, μᾶς λέει εὐγενικά μιά νοσοκόμος. Ἔφυγε πρίν από ένα λεπτό!...*

—*Ποῦ πῆγε;...*

—*Σᾶς εἶπα, κύριε, ἔφυγε! Πέθανε! Πρίν από ένα λεπτό!...*

Δέν πρόλαβε ὁ ἄνθρωπος. Τί κρίμα! Καί ἔφερε μαζί του τόν ἱερέα νά τόν ἐξομολογήσῃ... Ἔφυγε πρίν από ένα λεπτό!...

Καί ποῦ νά πῆγε;

—*Κύριε Ἰησοῦ, ποῦ πῆγε;*

Ἀκούγεται ἡ φωνή Του βεβαιωτική, ἀλλά καί συγκλονιστική: «Καί ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δέ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. κε' 46).

Σέ ένα λεπτό χάθηκαν ὅλα

Τί ἀξία ἔχει ἡ ζωή! Σέ ένα λεπτό χάνεται ἀπό τά πόδια σου.

• Τώρα νά τήν χαρῆς· χάνεται σέ λίγο.

• Ἔνα λεπτό κρατάει ὁ σεισμός, καί λιγώτερο, καί ὅλα σωριάζονται.

• Σ' ένα λεπτό ὁμοῦν τά νερά καί βουλιάζει τό καράβι.

• Ἔνα λεπτό, καί λιγώτερο, κρατάει ἡ σύγκρουσις. Χάθηκαν ὅλα, ἄνθρωποι καί αὐτοκίνητα μιά μᾶζα σίδερα.

• Ἔνα λεπτό κράτησε ὁ πειρασμός

τῆς σάρκας καί χάθηκαν ὅλα, ἡ παρθενία, ἡ ἀθωότητα, ἡ ἀγνότητα...

Καί τό ἀντίθετο:

Σέ ένα λεπτό βρέθηκαν ὅλα!

Ἄς κοιτάξουμε τά χαρούμενα, τά αισιόδοξα, τά ἐλπιδοφόρα, ὄχι τά μαῦρα καί σκοτεινά.

• Σ' ένα λεπτό βρῆκε τό σωσίβιο τῆς ἐλπίδας ὁ ναυαγός τῆς ζωῆς, τῆς ἠθικῆς καί σωματικῆς χρεωκοπίας, ὁ ἄσωτος, καί ἀνέβηκε ἀπό τό βυθό τῆς διαφθορᾶς καί ἀναστήθηκε. Καί τά βρῆκε ὅλα. Ξαναβρῆκε τό σπίτι τοῦ πατέρα.

• Σ' ένα λεπτό βρῆκε τόν σκάρτο ἑαυτό του ὁ τελώνης καί τόν χτύπησε ἀλύπητα καί δέν κράτησε οὔτε ένα λεπτό τό «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Καί τά βρῆκε ὅλα. Βρῆκε τή δικαίωσι, τή σωτηρία, τήν ἀπολύτρωσι.

• Σ' ένα λεπτό βρέθηκαν ὅλα. Βρῆκε τήν ταπεινώσι καί τή σωτηρία ὁ ἀρνητής, ὁ Πέτρος. Καί τά βρῆκε ὅλα. Ξαναβρῆκε τόν Χριστό τοῦ ἐλέους. Ξαναβρῆκε τή θέσι του, τήν ἀποστολικότητά του.

• Σ' ένα λεπτό βρέθηκαν ὅλα. Σ' ένα λεπτό βρῆκε τό κουράγιο ὁ διώκτης Σαῦλος νά πῇ «*Ποιάς εἶσαι, Κύριε;*». Καί τά βρῆκε ὅλα. Βρῆκε τό Φῶς! Βρῆκε τόν ἀληθινό Ἰησοῦ Χριστό. Βρῆκε τόν ἀποστολικό δρόμο. Βρῆκε τό Εὐαγγέλιο. Βρῆκε ὅλα. Τοῦ χαρίσθηκαν ὅλα.

Σπουδή μή χάσουμε τό λεπτό!

Αὐτό τό λεπτό εἶναι ἀνεπανάληπτο. Μ' αὐτό μπορούμε νά ἀγοράσουμε τόν οὐρανό. Μπορεῖ νά εἶναι καί τό τελευταῖο.

Μᾶς περιμένει τό νῆμα καί τό μνήμα. Τό τελευταῖο λεπτό πλησιάζει. Φεύγουμε, ἤγγικεν ἡ ὥρα. «ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»! Καί ἐπομένως δέν ἔχουμε καιρό. Τό τώρα, τό «νῦν» εἶναι δικό μας.

«Τοῦτο εἰδότες τόν καιρόν, ὅτι ὥρα ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι» (Ρωμ. ιγ' 11).

Ἄς κλείσουμε, ὅπως ἀρχίσαμε, μέ μιά μαντινάδα :

*«Ν' ἀγαπᾶς,
νά χαίρεσαι,
νά πεθυμᾶς,
νά ἐλπίζεις...»*

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Εὐχαριστιακή Σύναξις

† Μητροπ. Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου

Οταν βλέπω τὴν Ἐκκλησία συναγμένη γύρω ἀπ' τὴν Τράπεζα τῆς Εὐχαριστίας, τότε συνειδητοποιῶ τὴν ὑπαρξή της καὶ μετέχω στή ζωή της. Ἡ σύναξις «ἐπὶ τὸ αὐτό» (Πράξ. β' 1) εἶναι ἡ συγκρότηση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ συναγωγή ἢ συνάροση τῶν μελῶν της στό ἓνα Κυριακό σῶμα, ἡ συμμετοχή «εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου» (Ἀποκ. ιθ' 9).

- Δέν μπορῶ ν' ἀποδεχτῶ τὴν Ἐκκλησία σάν μιὰ ὁργάνωση μέ κλαδικὰ παραρτήματα, ἀπλωμένα στὴν οἰκουμένη, ὅμοια μέ τίς πολιτιστικές ἢ ἐπαγγελματικές ἢ κοινωνικές ὁργανώσεις, πού τὰ μέλη τους τὰ ἐνώνει μόνο ἡ κοινὴ παραδοχὴ ἑνὸς συστήματος θεωρίας ἢ πράξης, ἢ κατάφαση σέ κάποιο πῖνακα ἀρχῶν ἢ σέ κάποια πράγματα δράσης.

Ἡ Ἐκκλησία γεννιέται κι ἀναγεννιέται μέσα στὴ σύναξη τῆς Εὐχαριστίας. Σ' αὐτὴ τὴν πρωτότυπη, μυστηριακὴ συνάθροισή της βροῖσκει τὴν ὀλοκλήρωσή της, «τὴν τελείωση». Κι ἀπ' αὐτὴ ξεκινάει γιὰ τὴν περιπετειώδη πορεία της μεσ' στὴν ἱστορία.

- Ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει χωρὶς τὴν εὐχαριστιακὴν σύναξη καὶ ἡ Εὐχαριστιακὴ σύναξη δέν μπορεῖ νά συγκροτηθεῖ καὶ νά λειτουργήσῃ χωρὶς τὴν Ἐκκλησία.

- Μόνο ὁποῖος βιώνει τὴν Εὐχαριστία μπορεῖ νά μετρήσῃ καὶ νά ψηλαφήσῃ τὸ ἀπροσμέτρητο θαῦμα καὶ ν' ἀποκτήσῃ κάποια γεύση τῆς ἀνεκλάλητης εὐφροσύνης τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου.

Γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους, αὐτὸ πού γίνεται, αἰῶνες τώρα στοὺς Ναοὺς, εἶναι μιὰ ἐντυπωσιακὴ θρησκευτικὴ τελετὴ. Γιὰ ἄλλους εἶναι ἴσως ἓνας παραδοσιακὸς τρόπος προσπέλασης στὴ γαλήνη τοῦ Θεοῦ. Καὶ γιὰ κείνους, πού δέν διαθέτουν οὔτε ἀκτίνα πνευματικῆς δράσης καὶ πού στοχάζονται ἀτενίζοντας μόνο τὸ ὕλικο περιβλημα τοῦ κόσμου, εἶναι ἔξοδος φυγῆς ἀπ' τὴ θύελλα τοῦ βίου...

- Ἡ Εὐχαριστία, σάν ἱστορικὴ πραγματικότητα καὶ σάν μυστήριον, πού συγκροτεῖ κι ἀνακαινίζει ὀλοκλήρῳ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι πάντα μιὰ πράξη καὶ μιὰ δυνατότητα γιὰ τὸν κόσμον. Ἡ συνάθροισή μας στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι λειτουργικὴ καὶ μυστηριακὴ. Λειτουργεῖ τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας μας καὶ τῆς κοινωνίας μας μέ τὸν Τριαδικὸ Θεό. Φέρνει στὴν ἐπικαιρότητα τὸ Σταυρὸ καὶ τὸ Πάθος, ὄχι σάν μιὰ ἀνάμνηση ἢ σάν μιὰ ἀναπαράσταση, ἀλλὰ σάν τὴν μοναδικὴ ἐπικαιρότητα καὶ τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ τὴ λύτρωση καὶ τὴν ἔνωση μέ τὸν Θεό.

- Ἡ Σύναξη τῆς Εὐχαριστίας δέν εἶναι ἓνα ἀθροιστικὸ μάζεμα μονάδων μέ διαφορετικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ μέ διαφορετικὲς ἐπιδιώξεις. Οἱ πιστοί, πού πηγαινουν στό Ναό, δέν φτιάχνουν μιὰ ἀπρόσωπη μάζα, σάν τὴ μάζα μιᾶς διαδήλωσης ἢ σάν τὴν ἀδρανῆ μάζα τῶν θεατῶν μιᾶς παράστασης. Εἶναι οἱ πονεμένοι καὶ κουρασμένοι. Οἱ ἁμαρτωλοί, πού ζητοῦν τὴ λύτρωση, οἱ ἀπομονωμένοι, πού ἀπλώνουν τὸ χέρι στὴν ἐπικοινωνία καὶ στὴν ἀδελφωσύνη. Τὰ παιδιά, πού λαχταροῦν τὸν αἰώνιον Πατέρα. Οἱ πεινασμένοι γιὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὸ φῶς, γιὰ τὴ δικαιοσύνη

καί γιά τήν ἀγάπη, πού ἐπιθυμοῦν «τόν οὐράνιον ἄρτον, τήν τροφήν τοῦ παντός κόσμου» (ἐυχή τῆς Προθέσεως).

Βηματίζοντας πρὸς τό Ναό, πηγαίνουν μέ τή συγκεκριμένη πρόθεση νά ἐνωθῶν μέ τόν Θεό καί μεταξύ τους, νά ἐναρμονιστοῦν στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί νά κάνουν σημερινή ἱστορία τό ἀσύλληπτο κι ἀνείπωτο μυστήριο τῆς φανέρωσης τοῦ Θεοῦ καί τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

- Κάθε φορά, πού ἡ Ἐκκλησία «συνάγεται», γιά νά ἀναδειχθεῖ σέ σῶμα Χριστοῦ καί νά προσφέρει τή θυσία τῆς Εὐχαριστίας, πραγματοποιεῖται μιά μυστική καί πραγματική παρουσία «τοῦ σύμπαντος κόσμου». Τό καθολικό μυστήριο τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖται καί προσφέρεται στόν κόσμο. Κι ἡ δημιουργία, στό σύνολό της, εἶναι παρούσα. Ὑπηρετεῖ καί ὑπηρετεῖται. Προσφέρεται στόν Θεό κι ἀγιάζεται ἀπ' τόν Θεό. Ἐνσωματώνεται στή λατρεία καί στήν Εὐχαριστία. Μετέχει στή δοξολογία τοῦ «πάντων ἐπέκεινα» (Γρηγόριος Ναζιανζηνός), τοῦ Ὑπερτατοῦ ὄντος καί δέχεται τήν εὐλογία καί τή Χάρη.

- Ὁ ἀόρατος πνευματικός κόσμος καί τά ὑλικά στοιχεῖα, ὁ Θεός, πού παραμένει ἀπρόσιτος κι ὁ ἄνθρωπος, πού εἶναι «βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἡλαττωμένος» (Ἐβρ. β' 6-7), συναντιῶνται. Ὁ ἄνθρωπος ἀνυψώνεται κι ὁ Θεός «συγκαταβαίνει». Οἱ ἄγγελοι ὑπουργοῦν καί ἡ ὕλη προσφέρεται σάν ὄργανο καί σάν ὑπηρετής καί σάν ὄχημα τῆς ὑπερούσιας Χάρης. Ὅλα στά χέρια τοῦ Θεοῦ κι ὅλα στό μεγάλο ἔργο τῆς λύτρωσης καί τῆς ἐνωσης τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν αἰώνιο Κύριο.

- Ὅταν κατευθύνω τά βήματά μου στό Ναό γιά τήν τέλεση τῆς Εὐχαριστίας, ἡ σκέψη μου ἀγκαλιάζει αὐτή τήν καθολική παρουσία. Τήν ἀγγίζει καί τή χαίρεται. Στοχάζεται αὐτό τό ὑπέροχο μυστήριο κι ἀπολαμβάνει τή χάρη του καί τήν ὁμορφιά του.

- Ὁλόκληρη ἡ δημιουργία προσλαμβάνεται, παρίσταται, εἰκονίζεται κι ἀγιάζεται στήν Εὐχαριστιακή Σύναξη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως στήν πρώτη φάση τῆς δημιουργίας «πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος» (Γεν. α' 2), ἔτσι καί τώρα, στό χωρο τῆς ἀναδημιουργίας καί τῆς ἀνάπλασης ἐπιφέρεται ἡ τρισυπόστατη Θεότητα, προσλαμβάνοντας κι ἀνακαινίζοντας τό φθαρμένο κόσμο...

- Ἐτσι, ἡ Εὐχαριστία ὄχι μονάχα προσλαμβάνει τόν κόσμο, ἀλλά προσφέρεται στόν κόσμο. Τήν ὥρα, πού στρώνεται ὁ Μυστικός Δεῖπνος κι «οἱ δαιτημόνες οἱ μακαριστοί» (ὄρθρος Μεγ. Πέμπτης) παίρνουν μέρος γύρω ἀπ' τήν Εὐχαριστιακή Τράπεζα, ὁ Θεός ἀναστρέφεται μέ τόν ἄνθρωπο, «παροικεῖ» κι «ἐνοικεῖ», κι ἡ λογική καί ἡ ἄλογη δημιουργία ὑπουργεῖ τό Μυστήριο. Καί τή στιγμή, πού ἡ Ἐκκλησία ἐπισφραγίζει τήν πράξη τῆς ἀφοσίωσής της, προσφέροντας «θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τήν λογικήν λατρείαν» (Ρωμ. ιβ' 1) της, καί μεταλαμβάνει τήν ὑπερούσια τροφή, τό πανάχρονο Σῶμα καί τό τίμιο Αἷμα, πραγματοποιεῖται τό μυστήριο τῆς ἀνακαινίσης τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ κι ἡ καθολική εὐλογία τῆς κτιστῆς φύσης.

Βγαίνοντας ἀπ' τό Ναό διακρίνουμε τήν ὁμορφιά, τή χάρη καί τή λειτουργικότητα τοῦ κόσμου. Ὅλα μιλοῦν γιά τόν Θεό. Συνεχίζουν τό δοξολογικό ὕμνο τῶν λογικῶν πλασμάτων, τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων καί τῆς Ἐκκλησίας. Δίνουν μαρτυρία καί καταγγελία καί μήνυμα γιά τήν ἀσύλληπτη σοφία καί τήν ἄπειρη, τήν ἀπροσμέτρητη δύναμη τοῦ Δημιουργοῦ.

(ἀπό τό βιβλίο «Προσέγγιση στό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας», σελ. 62-84)

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἑρπαγή εἰς τόν παράδεισον

Β' Κορ. ιβ' 2-4

Ἡ ταπεινώσις τοῦ Παύλου (στ. 2)

Τό γεγονός, ὅτι ὁ ἀπόστολος Παῦλος «ἤρπαγή ἔως τρίτου οὐρανοῦ» (στ. 2), δέν τό χρησιμοποίησε γιά ἱεραποστολική κατανάλωσι, οὔτε γιά νά ἱκανοποιηθῆ μεταφυσική περιέργεια, δική του καί τῶν ἄλλων.

«Οὐ φέρει τό μυστήριον ἔρευνα». Δέν μπορεῖ νά ἐξηγηθῆ ἀνθρώπινα, ἀλλ' οὔτε μποροῦμε ν' ἀντιλήσουμε πληροφορίες γιά τό πῶς εἶναι ὁ παράδεισος. Δυστυχῶς σήμερα πολλοί κυνηγοῦν «χαρισματικούς», «προορατικούς», «γέροντες», πού ἔχουν «ἀποκαλύψεις», καί σπεύδουν νά ρωτήσουν, πῶς εἶναι ὁ παράδεισος, πῶς εἶναι ἡ κόλασις.

Δέν ρωτᾶνε γιά τόν Χριστό τῆς γῆς. Ρωτᾶνε γιά τόν Χριστό τοῦ οὐρανοῦ. Ἄν δέν γνωρίσης καί δέν ζήσης τόν Χριστό τῆς γῆς, τόν Χριστό τοῦ Σταυροῦ καί τῆς προσφορᾶς, δέν θά μάθης ποτέ γιά τόν Χριστό τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Χριστός τῆς γῆς εἶναι ἐν ἐργεῖα. Ὁ κόσμος προτιμᾷ τήν περιέργεια.

Ὅχι, ποτέ δέν θά γίνῃ ὄργανο ἱκανοποίησης μεταφυσικῆς περιέργειας ὁ Παῦλος, πράγμα ἄλλωστε ἀδύνατον. Ἡ ἄρπαγή του στόν οὐρανό ἐκφράζει τόν πόθο ὅλων τῶν πιστῶν χριστιανῶν, ἀλλ' εἶναι γεγονός ἀπερίγραπτο.

● Καί ὅταν μετά ἀπό δεκατέσσερα χρόνια ἀποκαλύπτει μιά ἀπό τίς οὐράνιες ἐμπειρίες του ὁ Παῦλος, σάν νά τήν ἀποδίδῃ σέ ἄλλο πρόσωπο, ὄχι στόν ἑαυτό του. Μιλᾷ σέ τρίτο, ἄοριστο πρόσωπο: «Οἶδα ἀνθρώπον ἐν Χριστῷ πρό ἐτῶν δεκαεσσάρων· εἶτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἶτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν ἄρπαγέντα τόν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ» (στ. 2). Ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ ἀνέβηκε στόν οὐρανό. Πρίν ἀπό τόν ἄνθρωπο αὐτό (τόν ἀπ. Παῦλο) εἶχε ἀνεβῆ ὁ Θεός ἀνθρώπος. «Ἀνελήθη ἐν δόξῃ» (Α' Τιμ. γ' 16).

Καί ὅταν ὁ περί οὗ ὁ λόγος ἄνθρωπος (ὁ Παῦλος) ἀνέβηκε στόν οὐρανό, ἡ ἄρπαγή του (ἡ ἄνοδος του) ἔγινε ἐν Χριστῷ. Μαζί μέ τόν Χριστό.

Μυστήριο! Προηγήθηκε ὅμως τό ἄλλο μυστήριο, ἡ ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Θεός Λόγος ἀνέβηκε στόν οὐρανό «σύν τῷ ἀνθρώπῳ». Ἀπλῶς δέν ἔχουμε ἀκόμα τήν ἐμπειρία αὐτῆς τῆς συναναβάσεώς μας στόν οὐρανό. Ὁ Παῦλος τίν ἔχει. Ἀνέβηκε «σύν τῷ Χριστῷ». Κατανόησε ἐμπειρικά αὐτό, πού ἔγραφε: «Ὁ Θεός συνήγειρεν ἡμᾶς καί συν-ἐκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ἐφεσ. β' 7).

Γνωρίζει ἄνθρωπο, λέει ὁ Παῦλος. Δέν μιλάει σέ πρῶτο πρόσωπο. Γιά ἄνθρωπο μιλάει! Naί, ἄνθρωποι εἶναι ὅσοι ἔχουν ἄρπαγή καί ζοῦν ὡς ἅγιοι στόν οὐρανό. Καί σύ κι ἐγώ, ἄνθρωποι τῆς γῆς ἀκόμα, εἴμαστε καλεσμένοι γιά τόν οὐρανό.

● Δέν ξέρει τί νά πῆ. Πῶς ἦταν αὐτός ὁ ἄνθρωπος; Μέ σῶμα, χωρίς σῶμα; Ἀνέβηκε πνευματικά μόνο ἢ ὡς ψυχοσωματικός ἄνθρωπος; «Εἶτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἶτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδε» (στ. 2). Ἀλήθεια λέει, ὅτι δέν γνωρίζει. Νά τολμήσουμε ἓνα παράδειγμα;

Ὅταν τό ἐπανδρωμένο διαστημόπλοιο ἐκτοξεύεται ψηλά καί βγαίνει ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς, δέν ὑπάρχει ὁ νόμος τῆς βαρύτητας καί τό σῶμα τοῦ ἀστροναύτη αἰωρεῖται μέσα στό διαστημόπλοιο. Νιώθει σάν νά μὴν ἔχῃ σῶμα!

Ἀστροναύτης τοῦ οὐρανοῦ ὁ Παῦλος. Ἀρπάζεται! Ἐκτοξεύεται σέ οὐράνια ὕψη, ἔξω ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα τῶν γνίνων πραγμάτων. Σάν νά χάνῃ τήν αἴσθησι τοῦ σώματος, χωρίς αὐτό νά σημαίνει, ὅτι δέν εἶχε καί τό σῶμα του μαζί. Αὐτό συμβαίνει καί στή γῆ, ὅταν ἅγιοι κατορθώνουν καί προσεύχονται τόσο ἀφιερωμένα καί

θεοπτικά, ὥστε σάν νά ἐξαυλῶνῶνται. Καί ὁμῶς βρίσκονται καί στό σῶμα τους.

Ἄλλωστε σέ κατὰσται οὐράνιας μακαριότητας, ὅπου οἱ ἅγιοι ζοῦν ἔξω ἀπό τό χρόνο καί τό κῶρο, πῶς ὁ Παῦλος θά μπορούσε νά συνειδητοποιή τή σωματική του ὑπόστασι; *«Ἐἵτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδε»* (στ. 2).

Ἐάν ὁ Θεός γνωρίζει, ἄν βρισκόταν στό σῶμα ἢ ἔξω ἀπό τό σῶμα (φυσικά τό πρῶτο πιθανότερο). Ὅπως ὁ Θεός μόνο γνωρίζει, τό πῶς τό σῶμα, πού θάβεται στό κῶμα, θ' ἀρπαγῆ μέ τήν κοινή ἀνάστασι, ντυμένο τήν ἀφθαρσία καί τήν ἀθανασία (Α΄ Κορ. ιε' 53). Ἐάν ἀρπαγῆ στόν οὐρανό, γιά νά ἐνωθῆ μέ τήν ψυχή, πού ἤδη ἔχει ἀρπαγῆ τή στιγμή τοῦ θανάτου στή μακαρία αἰωνιότητα.

● Ἡ ταπεινότης τοῦ Παύλου φαίνεται ἀκόμα καί ἀπό τό ρῆμα, πού χρησιμοποιοῦν: «Ἀρπάσσω». *«Ἀρπαγέντα τόν τοιοῦτον ἔως τρίτου οὐρανοῦ»* (στ. 2). Δέν ἦταν μέ δική του δύναμι ἢ πῆσις. Μία ἄλλη δύναμις αἰφνίδια τόν ἄρπαξε καί τόν ἀνέβασε.

Στοῦ αἰετοῦ τά φτερά ἀνεβασμένο, πετάει ψηλά καί τό σκουλήκι. Πολύ περισσότερο στής χάριτος τή δωρεά ὁ αἰετός Παῦλος γίνεται οὐράνιος.

Καί δέν ἔγινε μία φορά. Αὐτή, πού ἀναφέρει ἔγινε πρῖν ἀπό δεκατέσσερα χρόνια, δηλαδή γύρω στό 41 μ.Χ. Ἄν, λοιπόν, στά πρῶτα βήματα τῆς χριστιανικῆς του ζωῆς κἀνέτετο ἅλα τὰ σέ οὐράνια ὕψη, φανταστῆτε τί συνέβαινε ἀργότερα, ὅταν οἱ κόποι καί τὰ βασανιστήρια τόν εἶχαν προαγάγει πνευματικά!

Ἄπερίγραπτος ὁ παράδεισος (στ. 3)

Ἐπαναλαμβάνει ὁ Παῦλος τόν ἀκατάληπτο τρόπο τῆς ἀρπαγῆς του «ἔως τρίτου οὐρανοῦ». Ἄν ὡς πρῶτος νοοῦνται τὰ νέφη καί ὡς δεύτερος τὰ ἀστέρια, ὡς τρίτος νοεῖται ὁ πνευματικός οὐρανός. Τά ὑπεραισθητά ἀναφέρονται «ὡς οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ» (Ψαλμ. 113,24) ἢ ὡς «ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν» (Ἐφεσ. δ' 10), ἢ «οἱ οὐρανοί» (Ματθ. στ' 9).

● Τό μόνο, πού μπορεῖ νά περιγράψῃ ὁ Παῦλος γι' αὐτή του τήν ἐπίσκεψι στό οὐράνιο σκηνώματα, εἶναι τό ἀπερίγραπτο. Λέει στούς δύο ἐπομένους στίχους: *«Καί οἶδα τόν τοιοῦτον ἄνθρωπον· εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν, ὅτι ἠρπάγη εἰς τόν παράδεισον καί ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἔξόν ἀνθρώπων λαλῆσαι»* (στ. 3-4). Ἄπό-

δοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ναί, γνωρίζω ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, εἴτε μέ τό σῶμα, εἴτε χωρίς τό σῶμα, αὐτό δέν τό γνωρίζω, ὁ Θεός τό γνωρίζει, ἀρπάχθηκε ἐπάνω στόν παράδεισο, καί ἄκουσε λόγια πού εἶναι ἀνέκφραστα, πού δέν εἶναι δυνατό στόν ἄνθρωπο νά τά προφέρῃ».*

● Τόν τρίτο οὐρανό, τόν ὀνομάζει στό στίχο «παράδεισο». Μία λέξις, πού πολύ τήν ἔχουν στά χεῖλη τους οἱ χριστιανοί, ἀλλά πού στήν Καινή Διαθήκη δύο μόνο φορές ἀναφέρεται. Ἡ μία εἶναι στό χωρίο ἐδῶ, *«ἠρπάγη εἰς τόν παράδεισον»* (στ. 3). Ἡ ἄλλη εἶναι στή βεβαίωσι, πού ἔδωσε ὁ Κύριος ἀπό τό Σταυρό στό ληστή, ὅτι αὐθημερόν θά βρισκεται μαζί του «ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. κγ' 43).

Ἐάν ὁ παράδεισος φυσικά ὑπάρχει, ἀλλά στήν Καινή Διαθήκη προσδιορίζεται μέ τούς ὅρους *«βασιλεία τῶν οὐρανῶν», «βασιλεία τοῦ Θεοῦ», «αἰώνιος ζωή».*

● Ὁ παράδεισος ὑπάρχει, ὅπως καί ἡ κόλασις ὑπάρχει. Ἡ περιέργεια γιά τό τί καί πῶς εἶναι ὁ παράδεισος καί ἡ κόλασις, δέν πρέπει νά ὑπάρκῃ. Ἄν ἦταν δυνατόν νά περιγραφῆ ἡ ἀνεκλάλητη χαρά τοῦ παραδείσου καί ἡ φρικώδης κατάστασις τῆς κολάσεως, κάτι θά ἔλεγε ὁ Παῦλος, πού ἐπισκέφθηκε ζωντανός τόν παράδεισο. Κάτι θά ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, πού κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό, γιά νά μᾶς εἰσιμαίῃ γιά τόν παράδεισο.

Ἄρρητα ῥήματα (στ. 4)

Ἐάν ὁ Κύριος γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν χρησιμοποιοῦν παραβολικές εἰκόνας, ὅπως ἐκεῖνες τοῦ δεῖπνου καί τοῦ γάμου. Ὁ δέ Παῦλος ἐκφράζει τήν ἀδυναμία τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσας, νά περιγράψῃ τὰ ἀπερίγραπτα. *«Ἐκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἔξόν ἀνθρώπων λαλῆσαι»* (στ. 4). Γιά τό ἀπερίγραπτο τοῦ οὐρανοῦ μέ γλῶσσα γήινη λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Τί οὖν; Ὁ νοῦς ἠρπάγη καί ἡ ψυχή, τό δέ σῶμα νεκρόν ἔμεινε; Ἀλλά τό σῶμα ἠρπάγη; Ἀλλ' οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Εἰ γάρ ὁ Παῦλος ἠγνόει ὁ ἀρπαγείς, καί τοσοῦτων καί τοιοῦτων τυχῶν ἀπορρήτων, πόσῳ μᾶλλον ἡμεῖς; Ὅτι μέν γάρ ἐν παραδείσῳ ἦν, ἤδει, καί ὅτι ἐν τῷ τρίτῳ ἦν οὐρανῷ, οὐκ ἠγνόει. Τόν δέ τρόπον οὐκ ἤδει σαφῶς»* (Ε.Π.Ε. 20,32). Μετάφρασις: Τί λοιπόν; Ὁ νοῦς καί ἡ ψυχή ἀνέβηκε, ἐνῶ τό σῶμα ἔμεινε νεκρό; Ἡ μήπως ἀνέβηκε τό σῶμα; Δέν εἶναι δυνατόν νά προσδιορίσῃ κανεῖς. Ἄν δέν τό γνώρι-

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Κοιμητήριο ἢ κλίβανος;

Πολύς θόρυβος καί πάλι γιά τό θέμα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν. Ὁ θάνατος ἑνός ἡθοποιοῦ ἔγινε ἀφορμή νά φωνασκῆσουν ἀνόητα κατά τῆς Ἐκκλησίας, πού φυσικά δέν συμφωνεῖ οὔτε μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς τοῦ ἡθοποιοῦ, οὔτε μέ τόν τρόπο τῆς ταφῆς του (ἐπιθυμία του ἢ πολιτική κηδεῖα καί ἢ ἀποτέφρωσις τοῦ σώματός του).

Ἄλλοιμονο, ἂν ἡ Ἐκκλησία προσαρμόζεται κάθε φορά στά καπρίτσια ἀνωμάτων καί ἀθέων! Ἐπειδή ὑπάρχει κίνδυνος καί χριστιανοί νά ἐπηρεασθοῦν στά περί... ἐλεύθερης ἐπιλογῆς καί ἄλλων φλιναφημάτων, ἄς ξανααναφέρουμε τά ὅσα πρεσβεύει ἡ Ἐκκλησία γιά τήν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος:

- Τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἱερό, ὄχι μόνο διότι εἶναι ἔργο τῶν χειρῶν

τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί διότι εἶναι ναός τοῦ πνεύματος.

- Τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἔγινε ἱερώτερο, ἀφοῦ ἀνθρώπινο σῶμα προσέλαβε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε Υἱός τοῦ ἀνθρώπου.

- Τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μέλος τοῦ Θεανθρωπίνου Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

- Ὅποιαδήποτε βία στό σῶμα ἀπαγορεύεται. Ἀπαγορεύεται, δηλαδή, ἡ φθορά τοῦ σώματος, μέ τά φθοροποιά πάθη, ὅπως τό τσιγάρο, τό ποτό, οἱ αἰσχυρές σαρκικές πράξεις, ἡ γαστριμαργία κ.λπ. «Εἶ τις τόν ναόν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός» (Α΄ Κορ. γ΄ 17).

- Ἀπαγορεύεται καί ὅποιαδήποτε κατοποίησις τοῦ σώματος ἀπό ἄλλους.

- Ἀπαγορεύεται ἐπέμβασις τοῦ ἀνθρώπου γιά θανάτωσι τοῦ σώματος, ὅπως εἶναι ἡ λεγόμενη εὐθανασία.

ze ὁ Παῦλος, πού ὁ ἴδιος ἀνέβηκε στόν οὐρανό καί ἀπῆλause τόσα καί τέτοια ἀπόρρητα, πόσο μάλλον ἔμεῖς. Τό ὅτι ἦταν στόν παράδεισο, τό γνώριζε, ὅπως καί τό ὅτι ἦταν στόν τρίτο οὐρανό. Ἄλλά τόν τρόπο δέν μπορούσε σαφῶς νά προσδιορίσῃ. Οἱ ἦχοι τοῦ οὐρανοῦ δέν μποροῦν ν' ἀποδοθοῦν μέ νότες τῆς γῆς.

- Μόνο ὅταν ἄγγελοι παίρνουν ἐντολή ἀπό τόν Θεό καί κατεβαίνουν χρησιμοποιοῦντας μουσική προσιπή στ' αὐτιά τῶν ἀνθρώπων καί λέξεις ἀνθρώπινες, μόνο τότε οἱ ἄνθρωποι ἀκοῦνε τόν οὐρανό (Λουκ. β΄ 13).

- Μόνο ὅταν ὁ ἀνεῖκαστος καί ἄρρητος Θεός Λόγος σαρκώνεται (Ἰωάν. α΄ 14), μόνο τότε οἱ ἄνθρωποι προσλαμβάνουν τίς οὐράνιες ἀλήθειες, πού κι αὐτές εἶναι σαρκωμένες μέ ἀνθρώπινο γλωσσικό ἔνδυμα.

- Μόνο ὅταν ὁ Θεός ἀνθρωπομόρφως ἐμφανίζεται ἢ ἀνθρωποπαθῶς ἐκφράζεται, μόνο τότε ὁ πομπός τῆς πίστεως δέχεται καί καταγράφει

οὐράνιες ἀλήθειες. Τό νά προσπαθοῦμε ὅμως νά περιγράψουμε οὐράνια πράγματα, ὅπως εἶναι, αὐτό εἶναι ἀδύνατον. «*Ἄ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπων λαλῆσαι*» (στ. 4). Δέν ὑπάρχουν προσλαμβάνουσες παραστάσεις, γιά νά περιγράψουν τά υπεραισθητά.

Ἡ Ἁγία Γραφή δέν ἐπιτρέπει πολυπραγμοσύνη γύρω ἀπό τό πῶς εἶναι ὁ παράδεισος καί γύρω ἀπό τό πότε θά γίνῃ ἡ δευτέρα παρουσία. Ἀπό τά θεϊκά πράγματα ἀποκαλύπτονται στούς πιστούς μόνο ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα γιά τή σωτηρία τους. Καί οἱ πιστοί ἀπό τά υπεραισθητά νοοῦν καί βιώνουν ἀνάλογα μέ τήν προσληπτική τους δυνατότητα, δηλαδή, μέ τήν καθαρότητα τῆς ψυχῆς, μέ τήν ἀγιότητα τοῦ βίου (Μαθ. ε΄ 8).

Οἱ ἄνθρωποι, ὅταν γίνωνται ἐπουράνιοι (ἅγιοι), τότε κατανοοῦν ὅσα τελοῦνται στή λειτουργία τοῦ οὐρανοῦ, «*ὅπου ἦχος καθαρῶς ἑορταζόντων*».

Δ.Γ.Α.

• Ἀπαγορεύεται καί μετά τήν κοίμησι τοῦ ἀνθρώπου ἡ βία στό σῶμα, ὅπως εἶναι ἡ καϋσις τῶν νεκρῶν.

• Ἡ ταφή εἶναι ὁ παραδεδομένος δρόμος πορείας τῶν νεκρῶν σωμάτων πρὸς τήν ἀνάστασι. Τό Σῶμα τοῦ Κυρίου ἐτάφη. Μετά τήν τριήμερο ταφή ἀνέστη. Τά σώματα τῶν κεκοιμημένων, μετά τήν ταφή, θ' ἀναστηθοῦν ἀφθαρτοποιημένα (Α' Κορ. ιε' 53). Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε: «Πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καί οἱ ἀκούσαντες ζήσονται» (Ἰωάν. ε' 25-28). Δέν εἶπε: «Πάντες οἱ καίόμενοι», ἀλλά «πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις».

Οἱ κεκοιμημένοι δέν στακτοποιοῦνται, ἀλλά τακτοποιοῦνται μέ ὄλο ἐκεῖνο τό σεβασμό, πού βλέπουμε ὄχι μόνο πρὸς τό νεκρό Σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀλλά καί πρὸς κάθε νεκρό ἀνθρώπινο σῶμα (Πράξ. θ' 37).

• Ὁ γεωργός δέν τόν καίει τό σπόρο. Τόν θάβει. Λειώνει, σαπίζει, ἀλλά τήν ἀνοιξι ἀνασταίνεται. Τό σῶμα σπέρνεται (Α' Κορ. ιε' 42-44). Θάρθη ἡ ἀνοιξις, ἡ Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν.

• Ὁ τάφος ἡ τό ὀστεοφυλάκιο εἶναι ὁ προθάλαμος τῆς ἀναστάσεως, πού θά συμβῆ γιά ὄλους, πού κατά τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας θά συγκαταλέγονται ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς (Α' Κορ. ιε' 51).

• Τά κοιμητήρια εἶναι τόποι ἱεροί. Γιά τοὺς πιστοὺς χριστιανούς εἶναι τόποι φιλοσοφίας, μνήμης θανάτου, πνευματικοῦ περιπάτου, τιμῆς τῶν ἁγίων.

• Γιά ὄσους θέλησε ὁ Θεός νά πεθάνουν, χωρὶς νά βρεθῆ τό σῶμα τους, γι' αὐτοὺς καμμία εὐθύνη δέν φέρνουν οἱ συγγενεῖς, πού δέν μπόρεσαν νά τιμήσουν τοὺς νεκρούς τους. Ὅταν θά γίνῃ ἡ κοινὴ ἀνάστασις, τότε καί ἡ γῆ καί ἡ θάλασσα (ὁ ὑγρὸς τάφος) θά δώσουν τοὺς νεκρούς τους. Στὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ τίποτε δέν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ.

Σεβασμός, λοιπόν, στό ἀνθρώπινο σῶμα. Γιά τοὺς ἀσεβῶς προκαλοῦντας, κάποια ἄλλη φωτιά ὑπάρχει, τό «πῦρ τό αἰώνιον».

Ἡ ἀγάπη στόν ἀδελφό μας, πού ἔφυγε πρὶν ἀπὸ μᾶς, ἐπιβάλλει τιμὴ στό σῶμα του, πού εἶναι γιά τό κοιμητήριον, ὄχι γιά τὸν κλίβανον.

Δηλώσεις Μητροπ. Μεσογαίας

τὴν Διαρκῆ Ἐπιτροπὴ Δημοσίας Διοικήσεως, Δημοσίας Τάξεως καί Δικαιοσύνης πέρασε ἡ ἀπαίτησις τῶν διεστραμμένων ὁμοφυλοφίλων, νά συμβιώνουν νόμιμα καί ἐλεύθερα. Δηλαδῆ. ἔγινε δεκτὴ ἡ ἐπέκτασις τοῦ «Συμφώνου συμβίωσης» καί στά ὁμόφυλα ζευγάρια. Ἀναμένεται ἡ ἀπόφασις στὴν ὀλομέλεια τῆς Βουλῆς.

Διαμαρτυρίες καί ἠχηρὲς ἀντιδράσεις εἶχαμε ἀπὸ πολλοὺς Μητροπολίτες καί ἀπὸ πολλοὺς κοινωνικοὺς φορεῖς. Ἀντιπροσωπευτικὰ δημοσιεύουμε τίς δηλώσεις τοῦ Μητροπ. Μεσογαίας κ. Νικολάου:

«Γιὰ ἄλλη μία φορά, λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, μάλιστα μέ τὴν μορφὴ τοῦ κατεπείγοντος, ἐπιχειρεῖται ἡ ψήφιση ἐνός νομοσχεδίου παντελῶς ξένου πρὸς τὰ ἐπικρατοῦντα ἤθη, ἐντελῶς ἀσυμβίβαστου πρὸς τὴν κοινὴ λο-

ΙΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστέρη

Ἐτησίᾳ συνδρομῆ:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

γική, ιδιαίτερα προκλητικού για τόν θεσμό τῆς οικογένειας καί τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια...

Κάθε προσπάθεια νομιμοποίησης ἤ, πολύ περισσότερο, θεσμοθέτησης ἀντιθέτων μέ τήν φύση ἐπιλογῶν, πού προσβάλλουν τήν ἀνθρώπινη ὄντολογία, πού ὑποτάσσουν ἐγωιστικά τήν ἱερότητα τῆς ἀναπαραγωγῆς στήν ἡδονική παθολογία τῶν σεξουαλικῶν ὁρμῶν, καί τά ἀπαράγραπτα χρηστά ἤθη στόν ἀλόγιστο ἐγωισμό τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἀποτελεῖ ἀθέμιτη παρανομία πού ἐκδικεῖται τόν ἄνθρωπο καί καταλύει τήν κοινωνία.

Ἐλπίζουμε ὅτι αὐτοί, πού εἶναι ἐντεταλμένοι νά νομοθετοῦν καί νά ἐκφράζουν τό λαϊκό αἶσθημα, θά ἀκούσουν τήν ὑπαρξιακή ἀνάσα τοῦ λαοῦ, πού τοῦς ἔδωσε τήν ψήφο του καί δέν θά προσβάλουν τό τίμιο κομμάτι του, ἀσεβώντας στήν ἀξιοπρέπεια του καί τά χρηστά ἤθη. Καμμία κομματική πειθαρχία δέν ἐπιτρέπεται νά πνίξει τήν τίμια βουλευτική συνείδησι. Καμμία Εὐρωπαϊκή ὁδηγία δέν μπορεῖ βίαια νά ἀσελήγησῃ στό ἱερό σῶμα τῆς παράδοσης καί ἱστορίας μας. Κανένα δικαστήριο ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων δέν μπορεῖ νά τιμωρήσῃ τή λογική, τό ἦθος, τόν αὐτοσεβασμό καί τήν οικογενειακή ἱερότητα.

Ὅταν ἡ προσωπική δυστυχία ἀπό ἀνομία γίνεται ἀπαιτητικό δικαίωμα, στή συνέχεια ἐξελίσσεται σέ πανίσχυρο **lobby**, ἔπειτα σέ παγκόσμια **μόδα** καί καταλήγει σέ διεθνή νομιμοποίηση καί θεσμοθέτηση, τότε ἡ πραγματική ἀπειλή δέν εἶναι τό ψέμα τῆς λεγομένης «ὀμοφοβίας», ἀλλά τό παραλήρημα τῆς ἄκριτης ὀμομανίας...

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει πολλούς λόγους νά καταδικάζει τήν ἐκτροπή, ἔχει ὅμως πολύ περισσότερους καί πλούσια διδασκαλία γιά νά ἀγκαλιάζει τοὺς ἀνθρώπους καί νά τήν μετατρέπει σέ θεραπευτική ἐπιστροφή...

Ἴσως, πάλι, νά εἶναι καιρός νά ἀποσυρθεῖ τό σύμφωνο **ἐλεύθερης συμβίωσης** καί ἀπό τά ἐτερόφυλα ζευγάρια.

Ἀπό ἐκεῖ ἄρχισε το κακό. Ὅσο γιά τά **ὀμόφυλα** ἄτομα, ὁ δρόμος εἶναι ἕνας: γιά ὄλους ἡ ὑπομονή καί γιά κάποιους ἡ **μετάνοια**. Ἡ δέ κοινωνία μας, γιά νά μπορέσει νά αὐτοσυντηρηθεῖ, χρειάζεται ταπεινή στροφή στόν Θεό, πίστη, τόλμη καί σοφία καί λίγη ἐξυπνάδα....

Ἀπίστευτο! Κληρικός στηρίζει τό «Σύμφωνο συμβίωσης ὀμοφυλοφίλων»!

Κ αλῶς ὁ π. Φιλόθεος Φάρος καυτηριάζει κακῶς γινόμενα καί φαινόμενα στό χωρο τῶν κληρικῶν. Λέει π.χ.: «Ὁ Χριστός καταδικάζει τήν ὑποδούλωση στά ὑλικά ἀγαθά, τή χλιδή καί τήν πολυτέλεια. Ὅλα αὐτά ἀφοροῦν ἐμᾶς τοὺς παπάδες. Ζοῦμε ζωὴ πριγκιπική, μετακινούμεθα μέ τίς κράϊσλερ καί τίς μερσεντές, μᾶς ὑπηρετεῖ ἕνα σωρό κόσμος. Φορτωνόμαστε ὅλα αὐτά τὰ χρυσᾶ καί ἔχουμε καί τήν ἀπόλυτη ἐξουσία στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων».

Δέν τά εἶπε ὅμως αὐτά σέ καλή ὥρα καί γιά καλό σκοπό. Τά εἶπε **ὑποστηρίζοντας** τοὺς ὀμοφυλοφίλους καί τό «Σύμφωνο Συμβίωσης ὀμοφύλων»!

Σέ συνέντευξί του στήν «Καθημερινή» (20.12.2015) τόνισε:

«Ἡ Πολιτεία ὀρθῶς πράττει καί προωθεῖ τό Σύμφωνο. Τό ἐρώτημα ὅμως εἶναι, ἂν ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιὰ κοινοβουλευτική δημοκρατία ἢ μιὰ θεοκρατία τύπου “Χομεϊνί”»!

Καί φθάνει στό σημεῖο νά ὑποστηρίξῃ, ὅτι ὁ Χριστός δέν καταδικάζει ἁμαρτίες καί ἀνώμαλες σεξουαλικές συμπεριφορές»!!!

Καί μέ πάθος ὑποστηρίζει, ὅτι μιὰ μόνο ἁμαρτία καταδικάζει ὁ Χριστός, τήν **ὑποκρισία**.

- Ἄν ἡ ὀμοφυλοφιλία εἶναι **διαστροφὴ** καί παραφθορά τοῦ κατά φύσιν, ἢ διαστροφή τῶν λόγων τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἀγίας Γραφῆς, εἶναι παραφθορά τῆς Ἀλήθειας.

- Τό ὅτι ὁ Χριστός **συγχωρεῖ** τοὺς ἁμαρτωλοὺς καί τοὺς ἐπιρρεπεῖς στά

σαρκικά, πού μετανοοῦν (Λουκ. ε' 32), αυτό δέν σημαίνει, ὅτι **υἰοθετεῖ** τή μοιχεία καί τήν πορνεία καί τήν ἀκολασία καί τήν ὁμοφυλοφιλία. Ὁ Χριστός **σβήνει ἁμαρτίες, δέν ἐπικυρώνει ἁμαρτίες.**

• Ἀναφέρουμε Γραφικά λόγια, ὅπου καταδικάζονται σαφῶς καί οἱ **σεξουαλικές ἐκτροπές**: «Πόρνους καί μοιχοῦς κρινεῖ ὁ Θεός» (Ἐβρ. ιγ' 4). Κρίνει, δηλαδή κατακρίνει, ὅπωςδῆποτε δέν ἐγκρίνει, ἀλλά καταδικάζει σαρκικές ἁμαρτίες.

Τό «Οὐ μοιχεύσεις» δέν τό καταργεῖ ὁ Κύριος. Δέν λέει: «Νά μοιχεύετε, ἀλλά νά μήν εἴστε ὑποκριτές!» Ἐναντίθετα μάλιστα. Αὔξησε τήν αὐστηρότητα ὡς πρὸς τό τί εἶναι μοιχεία. Καί θεωρεῖ **ἐκτροπή καί ἐντροπή** ἀκόμα καί ἓνα βλέμμα πονηρό: «Ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τό ἐπιθυμῆσαι αὐτήν, ἤδη ἐμοίχευσε αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ματθ. ε' 28)!

Συγκεκριμένα τήν παρά φύσιν σεξουαλική ζωή καταδικάζει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί στό Ρωμ. α' 26-27: **«Μετέλλαξαν τήν φυσικήν χρῆσιν εἰς τήν παρά φύσιν... ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τήν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι...».**

• Τό ὅτι ὁ Χριστός κατηριάζει τήν **ὑποκρισία**, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἐγκρίνει τήν **ἀναίδεια** τῆς ἀκολασίας, ἢ ὁποῖα ἐν προκειμένῳ γίνεται σημαία καθεστωτική καί νόμος τοῦ κράτους!

Ἄλλωστε, ἂν ὑποκρισία εἶναι ἓνα προσωποκεντρικό ψέμα, μιά ψευδεπίγραφη ὑπόσταση, τότε ἡ **ὁμοφυλοφιλία** εἶναι ἡ μεγαλύτερη ὑποκρισία. Ὁ ὁμοφυλόφιλος φοράει τή μάσκα τοῦ ἐλευθε-

ρου, ἐνῶ εἶναι δοῦλος. Φοράει τή μάσκα τοῦ... φυσιολογικοῦ, ἐνῶ εἶναι ἀφύσικος καί διεστραμμένος!

• Ἄν ὁ Χριστός θεωρῆ μόνο τήν **ὑποκρισία** ὡς ἁμαρτία (ὅπως βέβαια τήν βλέπουν μερικοὶ τήν ὑποκρισία), τότε σ' ἐκείνον, πού τόν ρώτησε γιά τήν αἰώνια ζωή, θά τοῦ ἔλεγε ἀπλῶς: Νά μήν εἶσαι ὑποκριτής! Ἦταν βεβαίως καί ὑποκριτής. Ἀλλά τοῦ θύμιζε καί τό **«Μή μοιχεύσης»** (Λουκ. ιη' 20). Καί τοῦ ὑπέδειξε τό δρόμο τῆς φιλανθρωπικῆς ἀγάπης.

• Καταλαβαίνουμε τοὺς ὁμοφυλοφίλους νά προβάλλουν τήν (τάχα) **«ἐλεύθερη ἐπιλογή»** γιά νά δικαιολογήσουν τή διαστροφή τους. Δέν καταλαβαίνουμε ὅμως, πῶς ὁ κληρικός π. Φιλόθεος Φάρος προβάλλει τήν **ὑποκρισία**, γιά νά δικαιολογήσει παντός εἶδους σεξουαλική ἐκτροπή. Εἰλικρινά δέν καταλαβαίνουμε γιάτί τό κάνει!

• Ἐλεύθερη **ἐπιλογή** μεταξύ καλοῦ καί καλύτερου, ὄχι μεταξύ κακοῦ καί χυδαίου. Ἐλεύθερη ἐπιλογή μεταξύ ἐλευθερίας καί ἐξάρτησης. Ποτέ ἡ **ἐξάρτησις** δέν εἶναι ἐλευθερία. Ποτέ ἡ **ἀνωμαλία** δέν εἶναι ἐλεύθερη ἀποδοχή.

Σιχαίνεται τά... παιδιά!

Νά τί διαφέρουν οἱ χριστιανοὶ ἀπό τοὺς ἀθέους. Οἱ χριστιανοὶ πιστεύουν στόν νηπιάσαντα Χριστό, πού **«παιδίον γέγονεν ὁ προϋπάρχων Θεός ἡμῶν».** Οἱ ἄθεοι πολεμοῦν τό Παιδίον, πολεμοῦν τόν Χριστό, πολεμοῦν μέ λύσ-

Προσφορά

Πνευματικό δῶρο.

• Τό Χρυσοστομικό λεξικό (5 πολυτελεῖς τόμοι) προσφέρεται στοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ στή μοναδική τιμή τῶν **56 εὐρώ** (συμπεριλαμβάνονται καί τά ἔξοδα τῆς ἀντικαταβολῆς) ἀπό τήν ἀρχική τιμή τῶν 100 εὐρώ (χωρίς ἔξοδα ἀποστολῆς).

• Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

σα ὅ,τι ἐκφράζει τὴν πίστι καὶ τὴν Ἐκκλησία. Δέν θά μᾶς ἐνωχλοῦσαν οἱ **θεωρητικά ἄθεοι**, πού εἶναι τραγικά θύματα τῆς πλανημένης ἔρευνας τους ἢ τῆς ιδιότυπης ζωῆς τους. Ἐκεῖνο, πού ἐνοχλεῖ, εἶναι τὸ **μίσος**, μέ τὸ ὅποιο ἄθεοι ἐκφράζονται καὶ ἐκδηλώνονται, κάποτε μάλιστα μέ ἀπροκάλυπτο καὶ βδελυρὸ τρόπο.

• Νά θυμίσουμε ἐνέργειες καὶ λόγους ἀθέων τοῦ νῦν κυβερνητικοῦ κατεστημένου: Ὁ ἕνας διακομωδεὶ δημόσια τὴ **θεία Κοινωνία**. Ὁ ἄλλος, προτοῦ κᾶν μπῆ στό ὑπουργεῖο του, ἐκφράζεται κατὰ τοῦ **Θρησκευτικοῦ μαθήματος**. Ὁ τρίτος ζητάει τὴν κατάργησι τῆς **προσευχῆς** στὰ σχολεῖα. Ὁ τέταρτος ἀπαιτεῖ νά φύγουν οἱ **εἰκόνες** ἀπό τίς σχολικὲς αἴθουσες. Ὁ πέμπτος ὑπερθεματίζει γιὰ τὰ βρωμερά συμφέροντα τῶν διεστραμμένων ὁμοφυλοφίλων. Ὁ ἕκτος θέλει, ἢ **Ἱστορία** στὰ σχολεῖα νά μὴν εἶναι... ἑλληνική!

Κοντολογίς: Ὅ,τι θυμίζει Ἑλλάδα, Ἱστορία, ἀλλὰ πρό παντός Χριστό, Χριστιανισμό, Ἐκκλησία, Οἰκογένεια, Ἠθική, μπῆκε στό **στόχαστρο** ἄγριας πολεμικῆς.

• Νά ποῦμε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐν διωγμῷ; Δέν τὸ τολμᾶμε. Γιατί ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ χριστιανοὶ (τῆς καλοπεράσεως) δέν τολμᾶμε νά συγκριθοῦμε μέ τοὺς **μάρτυρες** τῶν σκληρῶν διωγμῶν «*πάλαι τε καὶ ἐπ' ἐσχάτων*». Ὅφειλομε ὅμως νά ὑψώνουμε μέ θάρρος τὴ χριστιανική μας ὁμολογία, ὅταν κατὰφωρα βρίζονται καὶ πολεμοῦνται ἅγιοι θεσμοί.

Ναί, ἅγιος θεσμός εἶναι ἡ **οἰκογένεια**, καὶ μάλιστα ἡ **πολύτεκη**. Καὶ καθυβρίσθη κατὰ τὸν πλέον χυδαῖο τρόπο ἀπὸ βουλευτὴ τοῦ ΣΥΡΙΖΑ.

• Συγκεκριμένα, ὅταν στὴν ἐπιτροπὴ «*Δημοσίας Διοίκησης, Δημοσίας Τάξης καὶ Δικαιοσύνης*» συζητιόταν τὸ «*Σύμφωνο Συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων*», ὁ βουλευτὴς Δράμας **Χρῆστος Καραγιαννίδης** καταφέρθηκε κατὰ τῆς Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων. Εἶπε: «*Τοὺς ἔχω γράψει στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια, τοὺς ἀπεχθάνομαι!*»

• Καὶ γιατί ὁ τύπος αὐτὸς σιχαίνεται τοὺς πολυτέκνους; Διότι ἡ Συνομοσπον-

δία Πολυτέκνων, σέ ἀνακοίνωσί της, ἀντιτάχθηκε στό «*Σύμφωνο Συμβίωσης Ὅμοφυλοφίλων*»! «*Τὸ νομοσχέδιο - εἴπαν οἱ πολύτεκνοι - ἀνατρέπει καθ' ὁλοκληρία τίς ἀξίες, τίς παραδόσεις τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Καταδικάζουμε τὸ ὀλίσθημα τοῦ Ὑπουργείου, γιατί ἐπιχειρεῖ νομοθετικά νά ἀπαξιώσει καὶ νά ὑποβιβάσει τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ νά ἐκμηδενίσει τὸν ὑψηλὸ καὶ θεοῖδρνο θεσμό τῆς οἰκογενείας, πού στηρίζεται στό τρίπτυχο (ἄρρεν + θῆλυ + παιδιὰ)*».

• Ὁ βουλευτὴς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, ἀντὶ γιὰ ἐπιχειρήματα, ἀντέταξε χυδαιολογίες! Στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὰ **παιδιά**, ἀντέταξε τὸ **μίσος**. Ὅσοι σιχαίνονται τοὺς πολυτέκνους, ἀνήκουν σ' αὐτούς, πού «*κωλύουν*» τὰ παιδιά (Μάρκ. ι' 14) ἀπὸ **ἀντιπάθεια** σ' αὐτά, στοὺς γονεῖς τους καὶ στόν Χριστό, τὸν προστάτη τῶν παιδιῶν.

• Βρίζετε, κύριε, τοὺς **πολυτέκνους**; Τὴν **Ἑλλάδα** βρίζετε. Αὐτοὶ κυρίως εἶναι ἡ Ἑλλάδα. Σιχαίνεστε, κύριε, τὰ **παιδιά**; Πῶς νά σᾶς ποῦμε ἄνθρωπο, ὅταν δέν ἀγαπᾶτε τὰ παιδιά, τὸ πιὸ ὠραῖο πού ἔχει ὁ κόσμος; Ἀλλὰ πῶς νά μὴ σιχαίνεστε τὰ παιδιά, ὅταν ἀγαπᾶτε τοὺς **κιναιδούς**, τὸν **κυνισμό** καὶ τοὺς **κύνες**, πού γαυγίζουν γιὰ νά τοὺς φοβηθῆ καὶ ὁ... Οὐρανός; Εἰς μάτην κοπιᾶτε!

Ὅσοι μοροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος 2016.

• Στὸ λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στὸ λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: «*Βαπτιστής*», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἔμβλημα στό ὄνομα «*Βαπτιστής*» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**